

неокласическо канапе. Името на този мебел напомня едно известно поп-кич канапе на Студио 65 за Гуфрам, също наречено *Мерилин*, а то – за Мерилин от 60-те години и е опреснена версия на *Устните на Мае Уест* – канапе от 1937 г. по рисунка на Салвадор Дали. Сигналите, изпращани от това произведение, са пример за асоциативния начин на мислене на постмодернизма.

Постмодернизмът е главно пост-попарт това изява. Макар че обществото е постиндустриално, всичките промишлени изделия отразяват развитието на технологии-

те. Малко вероятно е естетическото съдържание на постмодернизма да повлияе върху дизайна. Отношението му към изкуството и историята на дизайна напомня играта напред-назад: назад към 30-те години, после напред до 50-те, напред към научната фантастика, пънка и предградията. Уморени от големия товар на сериозната творческа дейност със социална значимост, наречена дизайн, творците се опитват да покажат, че макар и временно, дизайн означава също свобода, експеримент и в крайна сметка игра и забавление.